Alfred Porres Rampaire

«'L'ERA DE LES REVOLUCIONS' NO EXISTIRIA SENSE L'1-O»

Entrevista

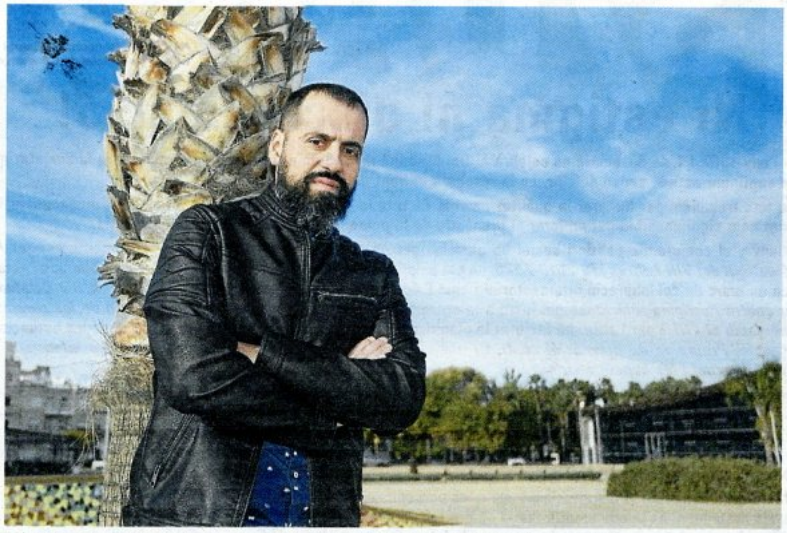
El cantant ampostí ha tret el seu últim projecte musical amb to reivindicatiu. Els temes del disc apel·len a un estat d'ànim personal i col·lectiu

JUDIT CAMACHO
LA RÀPITA

Rampaire és un projecte musical del músic i artista visual ampostí Alfred Porres, iniciat el 2015 amb l'EP digital *Sol* (autoeditat). Tanmateix, la vessant musical de l'ampostí es remunta a principis dels anys 90 quan liderava el grup ATZUCAC, amb el que va enregistrar *Paradisos possibles* (Soviet Records, 1993). El 2018 Rampaire va publicar l'EP *Pedretes* i, només un any després, ha donat vida al seu últim treball: *L'era de les revolucions* (Segell Microscopi, 2019). El cantant és professor de secundària a un institut de La Ràpita, municipi on ens reunim amb ell.

Defineixes la teva trajectòria com de 'sotabosc'. A què es deu aquesta definició?
El terme 'sotabosc' el fa servir habitualment Maurici Ribera (alter ego de The Missing Leech) per a referir-se a la música que publica el seu segell, 'El Mamut traçut'. En un sentit molt específic, definiria l'escena musical catalana més independent, vinculada a l'antifolk, l'indie i el lo-fi. Però, en un sentit més genèric, "sotabosc" és l'espai musical que ocupen les propostes que no són mainstream. Arbustos, romingueres i argilagues que s'enxarxen i creixen a la zona ombrívola més allunyada dels focus dels mitjans, però que nodrixen i donen consistència a l'escena musical d'un país. No sé si formo part d'esta escena, però m'agrada el terme i considero que, com a músic, sempre he habitat lo 'sotabosc'.

Com sorgeix 'L'era de les revolucions'?
L'era de les revolucions és un disc que no existiria sense l'1-O. L'octubre de 2017 jo havia acabat de gravar Pedretes. Els estats d'ànim personals i col·lectius viscuts aquell 1 d'octubre i els mesos posteriors no estaven reflectits a Pedretes, que es va publicar al març de 2018. Així que aquell estiu, un cop acabat lo curs escolar, vaig escriure les cançons de *L'era de les revolucions*. Vaig dedicar unes quatre setmanes i les cançons van fluir una darrera l'altra, gairebé entrellaçades.

Alfred Porres fotografiat en el seu temps lliure entre classe i classe. FOTO: JOAN REVILLAS

Directe
Presentarà el disc a Amposta

● Rampaire presentarà 'L'era de les revolucions' a la seua ciutat, a Amposta. El concert, d'entrada gratuïta, serà avui diumenge 1 de desembre a l'Auditori de la Societat Musical La Unió Filharmònica d'Amposta a les 20h. L'acompanyaran Eduard González (bateria i sintetitzadors), Aitor Chartos (baix) i Josep Lanau (pianos).

Quines influències hi ha en aquesta obra?
Musicalment sempre situo les meues referències en lo pop britànic dels 60. Sobretot The Beatles, però també The Rolling Stones, Kinks, The Who. Als 70, també de l'escena britànica, m'interessa molt tota la influència jamaicana, grups com Specials, lo mod i el punk, amb un grup que considero fonamental, The Clash.

En principi, estos referents s'haurien de poder rastrejar a les meues cançons. De vegades faig alguna picada d'ullet amagant alguna d'estes referències entremig d'una cançó. De fet, a *L'era de les revolucions* n'hi ha una. Vos desafio a trobar-la! Però, malgrat cadascú és lliure de definir els seus referents, les influències són com una taca d'oli que desborda allò amb el que conscientment mos identifiquem. Les influències ho abasten tot, la música que ens agrada i la que no, la que escoltem voluntàriament i de forma gairebé militant i la que es filtra, sense adonar-mos-en, a través de la ràdio, el cinema, les xarxes socials o la publicitat. A *L'era de les revolucions* trobareu tot això i més, perquè per a definir el so del disc vam escoltar especialment grups com Wilco, Radiohead o Neil Finn (Crowded House) i altres que van desenvolupar bona part de la seua carrera als anys 90.

«'Fer ganxet' és una tasca, tradicionalment femenina, solitària i laboriosa, que identifico amb la meua forma d'escriure cançons»

«Esta noció de revolució travessa totes les cançons del disc. No només les cançons que explícitament criden a la revolta o fan reivindicacions sinó també les més intimistes»

Quina és la teua revolució?
Totes les que acaben amb lo patiment o el greuge cap a qualsevol ésser viu. Totes les que ens acosten a formes de convivència més lliure, igualitària i fraternal. Això implica que la revolució no és un estat transitori, un mitjà per aconseguir una finalitat, sinó permanent, una forma d'enfrontar-se críticament a la realitat i a les condicions materials i polítiques que la configuren i delimiten. Esta noció de revolució travessa totes les cançons del disc. No només les cançons que explícitament criden a la revolta o fan reivindicacions sinó també, i molt especialment, les cançons més intimistes, les que ens interpel·len a no restar indiferents davant lo dolor dels altres.

En el videoclip del primer tema del disc (De bat a bat) apareixes amb un megàfon. Què cridaries a la societat?
«Espolsem-mos la recança i sortim al carrer!», «Aprenguem a viure col·lectivament!» i «Som allò que fem!».

Què representa el territori en cançons com 'Soc d'aquí baix' o 'Constel·lacions'?
Soc d'aquí baix és una cançó que podria semblar paradoxal perquè, tot i que lloa la pertinença a un lloc, esdevé un cant que reivindica el dret a sentir-se de qualsevol lloc sense importar-ne la procedència ni l'origen. Per això, encara que *Soc d'aquí baix* fa referència a la meua condició d'ebrenc, la cançó del disc que fa un homenatge al lloc on visc i vaig néixer és *Constel·lacions*. Els records evocats pel tastet d'un tallet de cóc se despleguen per dibuixar l'univers d'un xiquet d'un poble vora el riu a mitjans dels vuitanta.

A què et refereixes quan dius que escrius cançons com si fessis ganxet?
A la cançó *12 d'abril* una dona fa ganxet i l'última cançó del disc s'anomena *Com si fes ganxet*. Les cançons del disc estan entrellaçades mitjançant paraules o expressions que compartixen però que, a cada cançó, tenen un significat diferent. D'altra banda, "fer ganxet" és una tasca, tradicionalment femenina, solitària i laboriosa, que identifico amb la meua forma d'escriure cançons.